

РЕШЕНИЕ

№ 6666

гр. София, 24.11.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVII КАСАЦИОНЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на 23.10.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Полина Якимова

**ЧЛЕНОВЕ: Весела Николова
Красимира Проданова**

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **649** по описа за **2020** година докладвано от съдия Красимира Проданова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл.208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл.285, ал.1 от Закона за изпълнение на наказанията и задържането под стража /ЗИНЗС/.

Образувано е по касационна жалба на Е. Д. М., подадена чрез пълномощника му И. П. – САК, срещу Решение № 1451/07.03.2019г., постановено по адм.д. № 3119/2018г. по описа на Административен съд София-град, с което е отхвърлен предявения от него срещу Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“, иск с правно основание чл.1, ал.1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди /ЗОДОВ/ за заплащане на обезщетение за неимуществени вреди в размер на 50 000 лева за претърпените от ищеца неимуществени вреди за периода 27.03.2013 г. до 05.06.2015 г. ведно със законната лихва, считано от 27.11.2013 г., до окончателното изплащане.

С касационната жалба се твърди, че решението е неправилно поради нарушение на материалния закон, допуснато е съществено нарушение на съдопроизводствените правила и необоснованост. Иска се отмяна на решението на едноличния състав на административния съд.

В съдебно заседание изложеното в касационната жалба и направеното с нея искане се

поддържат лично от касатора и от процесуалния му представител адв. П.. Претендират се разноски.

Ответникът по касация - Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“, чрез юрк. С., излага писмено становище за неоснователност на жалбата. Моли решението да бъде оставено в сила. Претендира разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност и недоказаност на жалбата. Моли решението на едноличния състав на Административен съд – София град да бъде оставено в сила.

Касационната жалба е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА като подадена в срок и от лице с правен интерес от оспорването.

Разгледана по същество, жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Административен съд – София град, като взе предвид становищата на страните и извърши проверка на обжалваното решение на посочените касационни основания, съгласно разпоредбата на чл. 218, ал. 1 от АПК и след служебна проверка за допустимостта, валидността и съответствието на решението с материалния закон по реда на чл. 218, ал. 2 от АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Обжалваното решение е постановено в производство по чл. 203 и следващите от АПК, вр. чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ и чл. 284 от ЗИНЗС. Образувано е по иск на Е. Д. М. против Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ за присъждане на сумата от 50 000 лева като обезщетение за неимуществени вреди, които вреди се твърди да са причинени от незаконосъобразни действия и бездействия на органи и длъжностни лица на ответника в периода от 27.03.2013 г. до 05.06.2015 г., като в нарушение на чл.91 от НПК, длъжностни лица от сектор „Арести“ към Областна служба „Изпълнение на наказанията“ – С., са ограничили времето на ищеца за адвокатско свиждане, както и че разговорите му с адвоката са били подслушвани незаконно.

По исковата молба е образувано адм.д. № 3119/2018 г., производството по което е приключило с постановяването на Решение № 1451/07.03.2019 г. В мотивите си съдът, след анализ на представените по делото доказателства е заключил, че в периода от 27.03.2013 г. до 05.06.2015 г. ищецът многократно е и бил посещаван при спазване на реда в ареста от упълномощените по досъдебното производство негови адвокати ,както и повереници. В този смисъл съдът приел, че исковата претенция е неоснователна.

Решението е правилно. Фактическата обстановка е правилно изяснена. Събрани са всички относими към спора доказателства. Въз основа на техния анализ, съдът е достигнал до обосновани правни изводи.

Съгласно разпоредбата на чл. 203 от АПК, гражданите и юридическите лица могат да предявяват иски за обезщетение за вреди, причинени от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на административни органи и длъжностни лица. Исковата защита е възможна при условията на чл. 1 от ЗОДОВ. Във фактическия състав на отговорността на държавата за дейността на администрацията, визирана в чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, се включват следните елементи: незаконосъобразен акт, действие или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата при или по повод изпълнение на административна дейност, отменени по съответния ред; вреда от такъв административен акт и причинна връзка между постановения незаконосъобразен акт, действия или бездействия и настъпилия вредоносен резултат. При липсата на който и да е от елементите на посочения фактически състав не може да се реализира

отговорността на държавата по реда на чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ.

Съгласно чл.284, ал.1 от ЗИНЗС „Държавата отговаря за вредите, причинени на лишени от свобода и задържани под стража от специализираните органи по изпълнение на наказанията в резултат на нарушения на чл. 3“.

Разпоредбата на чл.3 от закона предвижда, че „осъдените и задържаните под стража не могат да бъдат подлагани на изтезания, на жестоко, нечовешко или унижително отношение“, като за нарушение се смята и „поставянето в неблагоприятни условия за изтърпяване на наказанието лишаване от свобода или задържането под стража, изразяващи се в липса на достатъчно жилищна площ, храна, облекло, отопление, осветление, проветряване, медицинско обслужване, условия за двигателна активност, продължителна изолация без възможност за общуване, необоснована употреба на помощни средства, както и други подобни действия, бездействия или обстоятелства, които уронват човешкото достойнство или поражат чувство на страх, незащитеност или малоценност“.

Материалноправните предпоставки, необходими за ангажиране отговорността на държавата за вреди по реда на чл. 284, ал. 1 от ЗИНЗС се обуславят от кумулативното наличие на следния фактически състав: незаконни действия, между изброените в чл.3 от ЗИНЗС, извършени от длъжностни лица на ответника, които представляват административна дейност по смисъла на специалните ЗИНЗС и ППЗИН; реално претърпяна от ищеца вреда; и пряка причинно - следствена връзка между незаконните действия/бездействия и вредата.

За да отхвърли като неоснователен искът по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, правилно съдът е приел, че в конкретния случай не са налице елементите от фактическия състав на посочения законов текст, за да се ангажира отговорността на Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“.

На основание чл. 30, ал. 5 от Конституцията на Република България, всеки има право да се среща насаме с лицето, което го защитава. Тайната на техните съобщения е неприкосновена.

Съгласно чл. 254, ал. 4 от Закона за изпълнение на наказанията и задържането под стража /ЗИНЗС/, срещите на обвиняемите и подсъдимите с адвокати, защитници и повереници се извършват насаме. Те могат да бъдат наблюдавани, но разговорите им не могат да бъдат слушани и записвани.

На основание чл. 74, ал. 4 от ППЗИНЗС, разговорите по време на срещите между лишените от свобода и техните защитници или повереници не могат да бъдат слушани или записвани.

В случая, видно от представените справки от ответника с изх., № 12431 от 12.07.2018г. и допълнителна справка № 20192 от 19.11.2018г., за процесния период, ищецът е провеждал множество свиждания с адвокати. Безспорно е, че законовата рамка безусловно забранява подслушването или записването на разговорите между клиент и неговия адвокат. В същото време, съдът намира, че в рамките на настоящото производство не се доказва твърдяното от ищеца подслушване или записване на тези разговори. С цел спазване разпоредбите на закона, на територията на ареста на ул. „м-р Г. В.“ № 2, свиждането и срещите с адвокати и защитници се осъществява в специално оборудвано помещение за срещи, с телефонни трупки за директна връзка, които не са свързани към телефонна централа или записващи устройства

Свижданията в периода на пребиваване на лицето са регламентирани със Заповед № 462/20.09.2012 г. на Началник сектор „Арести“ при О. - С., издадена на основание чл.

277 и чл. 277а от ППЗИНЗС, във връзка с чл. 74 от ППЗИНЗС и съгласно заповедта на Главния директор на ГДИН за вътрешния ред в арестите. Свиждането и срещите с адвокати и защитници се осъществява в специално оборудвано помещение за провеждане на срещи. Помещението е с възможност до 3 едновременни свиждания, като при желание от страна на защитника или адвоката, се ползват правата по чл. 34 от Закона за адвокатурата. Свижданията със защитници по чл. 91, ал.2 от НПК съгласно заповед № 462/20.09.2012 г. на Началник сектор „Арести“ при О. - С., за исковия период са се провеждали всеки официален работен ден за страната, за времето от 10:00 часа до 12:00 часа, като не е определяно друго време или ограничения за продължителността на срещите в часовия интервал упоменат в заповедта.

Съдът намира, че са напълно неоснователни оплакванията на ищеца изложени в жалбата.

Видно е, че безспорно се доказва липсата на възможност за подслушване на разговорите, които са осъществявани между ищеца и неговите адвокати, посредством телефонна слушалка, тъй като липсва техническа възможност за това, поради липса на свързаност с друго устройство. По никакъв начин тези разговори не се подслушвани, поради което не е налице нарушение на законовите норми. Следва също така да се отбележи, че нормата на чл. 254, ал. 4, изр. II от ЗИНЗС, изрично допуска срещите да бъдат наблюдавани, поради което няма нарушение на законовите разпоредби. Видно е също, от представената справка от ответника по делото, че ищецът не е бил ограничаван и времево, както и, че срещите са продължавали съгласно разчетеното време от страните.

Предвид така установените факти, съдът счита, че не се е стигнало до уронване на човешкото достойнство на ищеца, нито до пораждаване на чувство на страх, незащитеност или малоценност у него, което да се дължи на действие или бездействие на администрацията при ответника. Не може да се приеме, че правото на ищеца, признато с нормата на чл. 254, ал. 3 от ЗИНЗС и чл. 30, ал. 5 от Конституцията на Република България, е било нарушено. Не се установи и ищецът да е претърпял неимуществените вреди, чиято обезвреда претендира.

Поради съвпадане на крайният извод на настоящия касационен състав с този на първоинстанционния съд за отхвърляне на исковата претенция, касационната жалба следва да бъде отхвърлена, а Решение № 1451/ 07.03.2019 г. на Административен съд – София град, 34 състав, постановено по адм. д. № 3119 по описа на съда за 2018 г. – оставено в сила.

При този изход на спора на касатора не се дължат разноски.

Направеното искане от ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е неоснователно. Съгласно приложимата специална норма на чл.286, ал.2 ЗИНЗС когато искът се отхвърли изцяло, съдът осъжда ищеца да заплати разноските по производството. Разноските се заплащат от ищеца и при оттегляне на иска изцяло или при отказ от иска изцяло. От анализа на цитираната норма следва извод, че в производството по чл.284 и сл. ЗИНЗС ищецът дължи разноските, свързани с производството – за държавни такси, експертизи и т.н., но не и за адвокатски и юрисконсултски възнаграждения, независимо от това дали ответникът е бил представляван по делото. По изложените доводи на ответника не се присъждат разноски.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2 АПК Административен съд София-град,

XVII касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 1451 от 07.03.2019 г., постановено по адм. дело № 3119 от 2018 г. по описа на Административен съд София - град, I отделение, 34 състав.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: